

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Čespa – Jak na kocovinu....

i když jsem nebyl na tuto akci zahlášený a vše jsem nechal osudu po silvestrovském opojení, tak ráno vstanu, podívám se na budík a zjišťuji, že tuto akci stíhám. Sedám na kolo a upaluji na Smíchov, jenže už v ulici mi bylo jasné, že project Prahu bez defektu bude velká náhoda, to rozbité sklo je snad všude. Pod most dojíždím před devátou a zdravím Mlhoše, Gejzu a další. Kolem 9.15 se balík rozjíždí směr Cukrák, ze začátku nám nestačila ani dvoupruhová silnice, účast přes 100 cyklo naděnců byla znát, tempo velice poklidné až pomalé, vytváříme levý orange mantinel balíku a já vyčkávám co bude. U Lahovic vidím předemnou Kolíkáče, jak zvedá zadek a zástěrky mu začínají tančit Tango. Docvaknu se a držím jak pitbul, jenže balík se dělí a my zůstáváme ve špatné grupě, zvedám zadek opoštím Kolíkáče a vydávám se provětrat. Stáhnou se na nějakých 20m k balíku, ale už to nejde a odpadám. Dotáhne mne Kolíkáč a pod Cukrák dojíždíme společně. Pak fotodokumentace od Kocoura a otočka na Prahu. S Mišákem se domlouvá severní projížka a padl i návrh na první letošní stovečku. Ta nakonec nepadla a tachometr se zastavil na 94km.

NOVOROČNÍ JÍZDA NA PRÍGL

Yetti – Zahájení defektem

Na Cukrák to mám trošku z ruky, tak jsem vyrazil na novoroční jízdu pořádanou TJ Favorit Brno. Sraz byl jako vždy na Svobodáku a po desáté asi 140 cyklistů vyrazilo přes velodrom na Prígl. Bohužel já jsem nevyrazil. Musel jsem opravit první letošní defekt, tedy vyměnit duši a vytáhnout něco pichlavého z pláště. Pak mě čekalo stoupáníčko po starobrněnských kostkách o sjezdík Pekařskou ulici. Několik cyklistů bylo též postiženo touto skutečností, ale jen někteří jako smolař Staňa Komárek to zabalili. Na Mendláku jsem dojížděl chvost balíku a z velodromu jsem už byl v něm. Jeli i takoví specialisté jako Zimovčák na vysokém kole či Křivánek na drezíně. Začalo se jet dost ostře, tak jsem zvažoval, zda po včerejším švihů si nevystoupím. Udržel jsem se až k vrcholu stoupání k hrázi, tam mi čelo odjelo. Sjel jsem na hráz a po závěrečném stoupání k "Orlovi nás odpočítával bývalý reprezentant Ruda Lábus. Favorit Brno nás pohostil gregem. Objevila se tam i ČT, tak snad bude něco v událostech.

RYTÍŘOV

Jean – Rytířov - cesta za sluncem

Přátelé (ano, tak vás nazývám), važme si toho, co jsme dnes měli možnost zažít, byla to jízda Neříkám, že jsem na dnešní Rytířov nevyjížděl s otazníkem v hlavě, moderní technologie (nejen ty norské) hlásily, že to dnes nebude zadarmo. Šlo jen o to, zda zmokneme už v devět nebo až v půl desáté... Co mi vlévalo optimismus zpět do krve jste byli vy, rozjetý vláček z kterého se nevystupuje. Skvěle to shrnul Pantáta po svém defektu: „No co, vždyť o nic nejde, jde jenom o to, abych znovu nepíchnul.“ Pak si to vyšvihnul nad Verneřice ani nevím jak, smekám Pantáto... S ohledem na to, že dva ročníky ze tří se vyznačovaly něčím „spešl“ co se klimatických podmínek týče, dalo by se dojít k obecnému závěru, že „jezdít na Rytířov je nerozumné“, dala by se tím tady zaplnit diskuse na týdně dopředu, že Švédové a stejně tak i Rumuni doporučují raději nevyjíždět atd. Na to snad jen dodat: „Kdo chce kam, pomozme mu tam.“ Kdo mě dnes opravdu bavil byl HonzaB, jeho hlášky o nástroji sloužícím k huštění atmosféry do duší neměly chybu, good job, vychechtaná cesta až na obávaný Jihoměstský Tourmalet. A zastávka v Ústí na benzínce, skvělé divadelní představení, až bych řekl one man show. Dnešní den mi připomněl proč to vlastně dělám (jednoho krásného nedělního odpoledne mě oslovil jeden magor v oranžovém oblečku, jestli bych náhodou nechtěl přístup na diskuzi), je to vaše motto: „Když šlapu, tak žiju!“, ale musím k tomu ještě dodat, že člověk je od přírody společenský tvor, takže by to mělo být spíše: „Když šlapeme, tak žijeme!!!“ Fotky prořízlých úsměvů od ucha k uchu z dnešního dne hovoří za vše. Takže dámo (Ivčo u Tebe smekám jako vždy hned dvakrát) a

pánové, těším se na další příště... (Pokud vám můj krátký report přijde jako naprosto nesouvislý text, je tomu tak, je to prostý tok bezprostředních myšlenek.)

Kolíkáč – Rytířovský souboj

S potutelným úsměvem sleduji diskuzi, jak se tam probírá počasí horem dolem, ale sám vím, že oranžová banda nic měnit nebude a pojedje se za každého počasí. Prověření jižní výletníci Jean a HonzaB zpříjemní ojetou trasu do Brandýsa, kde se to parádně oranžoví, Kapr, Bobek, Alf, Chose, zářivě svítící Look_as a Luděk Kvapil z BMC. Jen co jsme šlápli do pedálů, začíná jemně mrholit, naštěstí většina na zimácích se zástěrkami typu "kaprovka", jen Chose si užívá skotské stříky a Looks_as nemá dostatečnou délku, tak je odkázán jet v zadních pozicích. Před Kostelcem nabrat Ivču a v tvrdém protivětru to šněrovat do Mělníka. Vítr nás brzdí co to jde, tak s časovou ztrátou nabíráme čekajícího Pantátu a Pumpičku. Počasí je neodradilo, i když si teď většina nadává do magorů, ale to skupinové utrpení se lépe snáší. Jak řekl Luděk Kaprovi: "Hele, bylo by asi rozumné to ve Štětí otočit..." a Kapr na to odpoví: "Rozumné by to bylo, ale je tu 10 nerozumných lidí...". Cesta do Štětí na 70km výletu, to byla epika se vším všudy, blatníky ochránily zadky, ale boty a rukavice durchum durch. Naštěstí pohled na Středohoří naznačoval světlé zítřky a za Štětím přestalo pršet. Vítr začal sušit, i když teplotu fěnu si představuji jinak. Lízneme Polepy a přichází tvrdá vrchařská dřina, Pantáta chytá defekt, Ivču s Pumpičkou vysíláme napřed, pak se zakusuje do kopce i větší část skupiny, já s HonzouB a Jeanem fandíme při opravě defektu. V tretrách chladivé brouzdaliště, ale první procenta stoupaní nás rozehřívají, navíc když Pantáta roztočí kola a skvěle visí. Nabíráme cestou ještě čekajícího Bobka a před Verneřicemi uragán jako sviň. Křečovitě držíme oblouky, pustit se na chvíli je nemyslitelné. Uff i ten sjezd do rodiště Vládi Šmicra byl jako na rozbouřeném moři. Ještě mohlo pršet a bylo by asi vymalováno. Rytířov se blíží, obdiv před Pumpičkou, jak si dává na svém historickém stroji se sytiči, o Ivče nemá cenu hovořit, ošlehaná ze zimních výjezdů, parádně drží závětrné pozice. Rychlý sjezd a prudký výjezd k rytířovské kašně, pár fotek, pár vzpomínek, pár hlášek, pár housek, pár hltů z bidonů a mydlíme to dolů. Pumpička defektí, zůstávám s ním, skupina sjíždí do Těchlovic, Kapr pro turistickou známku, Jean fotí majestátní Vrabinec. Pak se vyskládat do dvojiček a těšit s na pumpu v Ústí, kde Pumpička trefuje kanál a znovu defekt. Již si to dojde pěšky, kafe se pije ve velikosti XXL a pomalu u nohy rozmrzají. Pumpičkovo show s defektem a to již nálada graduje, slunce nám hřeje záda a bez Sebužina dobýváme Litoměřice. Vítr se změnil v přítele, kdo nemá 53x11 jen zběsile motá nohama do prázdna, ale oranžový duch prostupuje všemi a navzájem si pomáháme. Mělník se sluncem, kostky k vyhlídce vylítne raketa Look_as jako první, rozlučka s Pantátou u pumpy, Bobkova velká strana, dolít bidony a těšit se na domácí kanape... ne zase to nemělo chybu, tadle parta prostě neomrzí... jak si napsal Kapr na Stravu: "Jedenáctka na zimních ořích, navzdory předpovědi Norů, kteří nevědí, kde je Rytířov, natož aby některý Nor vkročil do Rytířova, pokořila monument zimní sezony, úžasný výlet..." a jak Jean trefně upravil: "Když šlapeme, tak žijeme!"

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kolíkáč – Jarní šleha

Konečně jarní oblečení, drtiče mrazu nechat doma a letět v jitřním slunci na kruhák, kde již netrpělivě podupává Ice s HonzouB na zimáku. V kolodějské boudě pak pokecat s Ivčou, Hulisem a překvapivým Bonzem na zimáku, jelikož Kapr má avizovaný časový defekt. Roztočit nohy a nechat za sebou tu ranní špičku, kdy kolony aut směřují na Prahu, a my se koupeme ve sluneční lázni směr Struhařov. Bratrské duo vypustí svoje wattý, aby oba staříky obložili v magnetu na Ondřejov. Kapr suše konstatuje, že Vodslivy již na ně budou moc dlouhé... Sletíme do Chocerad a rozřazovák mistrovství vesmíru nám sáhne hluboko do plic. Kapr to nešetří, jedu mu těsný hák a trpím jako zvíře, ale vlastně mě to uspokojuje, to jsou chvíle, pro které to dělám. Bonzo famózně drží, ale Kaprova předpověď z Ondřejova se potvrzuje a vrcholek si užíváme bok po boku. Ice s Ivčou do toho dávají vše a na Divišov to již zase mastíme ve vyrovnaných dvojičkách, i když magnety svádějí k občasným výpadům. Motorest U rybiček oznamuje vstup do ráje, klikatící se silnička bez aut, tady si cyklistickou drogu rveme plnými stříkačkami přímo do žil. Zdebuzevs, znovu s Kaprem na špici si táhneme za sebou HonzuB s Bonzem... to mi hlava nebere, jak to můžou dávat na zimácích. Ale finále

je zase ve staříkovské režii s Kaprovou hláškou: „Kde je to mládí?“ . Tradiční plakátovací strom, kde má foto i Helmuth, jsme obsadili a dáváme si zadní kapsy. Z Kácova na Polipsy se již jede ve skupinové terapii, aby Ice zjistil pomalý defekt předku, takže po chvíli i výměna, Kapr s Hulísem ukazují svoje holátka. Krasoňovice, konečně foto po těch letech a po rozmydleném sjezdu se znovu rozdýchat z plna hrdla do Zbraslavic. Bufet, samoška, všechno v akci, tak zaplňujeme odpadkový koš dokonale. Teplota stoupá, Pivnisko, Košice a přes Janovice ve vzorném uskupení prorážet jihozápadní vítr až do Kostelce. Bratři se loučí, zbytek se pomalu přepíná do Icemanova VV (velmi volně) a užíváme si cesty domů. Safra, dnes to díky počasí, trase a hlavně těm orange zadkům nemělo chybu, bylo to bájo, díky všem!

PRIMAVERA

Yeti – Masakr motorovou pilou

Den před velkou la Primavera Miláno - San Remo se jela na jižní Moravě biková Primavera. Letos bylo zázemí přesunuto z hrušovanské radnice do Sportcentra v Šanově. Trať Primavera se jede skoro celá na tvrdém pevném povrchu, tak jsem nasadil na bika lehké kola s rychlými plášti a přifoukl na vyšší tlak. O třičtvrtě na devět jsem vyrazil na kralovopolské nádraží. Na peróně bylo hafo cyklistů, kteří se přece jen naskládali do osobáku. Horší to bylo na hlavním nádraží. Tam už je průvodčí nechtěla pouštět do vlaku. Po delší chvíli se do vlaku dostali všichni a mohli jsme vyjet k jihu. Ve Vranovicích jsem vystoupil a čekalo mě zhruba třicet kilometrů proti jižnímu větru do Šanova. Cesta dobře ubíhala a po hodině jsem se vítal se známými před Sportcentrem v Šanově. Byl tam i kolega Šindy, u kterého jsem si nechal věci v autě. Po procesních záležitostech jsem do sebe nacpal trochu jídla a pití, odlechl si od oblečení a začal chystat propreity na závod. Banán, telefon, lístek na jídlo a pití. V tom přichází Helča z CBase a já ji nalévám do bidonu colu. Vše balím a ještě kontroluji kolo. Zadní plášť se mi jeví trochu měkký. Pár žduchů pumpičkou to spraví, mám tam přece pitstop. Pak už se věnuji předstartovnímu klábosení. Pozdravím se i s čestným hostem Honzou Smolíkem. Před půl jednou se slavnostním startem zahajuje sezóna. Vydáváme se k ostrému startu, ale Šindymu se chce čůrat a tak na vlakovém přejezdu naskakuje červená. Šindy vykonal potřebu a tak zhasíná červené světlo a mi pokračujeme. Eva Syslová, místní znalkyně mi radí, ať se držím za ní. Byla to dobrá rada, která mi v první pětině moc pomohla. Po odbočení ze silnice Pohořelice-Laa následuje ostrý start. Ten je opravdu ostrý. Rychlostpřes 20 km/h se okamžitě zdvojnásobuje. Po půl kilometru se pomalu začíná zvolňovat. Rychlost neklesla ještě ani ke třicítce a už se nastupuje znovu. Tak se to opakuje co kilometr. Někdy neklesne pod 33 km/h a už se zase nastupuje. V pořadí devátý nástup za Černou strouhou katapultuje rychlost na 51 km/h. Mám toho plný kecky, ale jsem stále v balíku. Při nájezdu na silnici za Hevlínem, to místo znají účastníci soustředění v Perné, se nastupuje opět. Po desíti kilometrech jedenáct nástupů a já jsem stále v balíku. Dobrá statistika. Bohužel tou se nemůže pochlubit Šindy, Helča s Kamilou, spolubojovník s I.zimního na Slovensku Martin Švejda, Ottu Onódiho i Michala z CK komín. Před sebou registruji Romana z Holštejna a nějakého rakušáka. Je to dobré, zatím jsem na bedně. Za mostem přes Dyji sjíždíme ze silnice. Větší část balíku se mnou najíždí na protipovodňový násep, zbytek s Evou na cestu kolem pole. Začaly jsme sjíždět travnatým ubočím na polňačku. Tímto technickým zaváháním se balík natáhl do neskutečné délky a začal se trhat na mnoho malých skupinek. Hákají se za jednoho mladěocha z krátké. Jede se ukrutná soda. Do toho ještě silný boční vítr. Začínám cítit měknoucí zadní kolo. Vzdálenostna ty před náma se moc nezkracuje. Jsem tři tepy pod maximálkou. Po kilometru této sody a dalších čtyřiačtyřiceti kilometrů do cíle svěšují nohy a vypouštím vidinu svezení v balíku. Je to dobré, zatím jsem třetí v kategorii. Za mnou je asi sto metrů Evča, tak na ni počkám a hraju si na domestika. Evča sice říká: Jak si odpočnu, tě vystřídám. Po pěti kilácích přiznává, že na to nemá, aby mne vystřídala. Tahám to ve větru sedmý kilák bez oddechu a cítím pomalý úbytek sil. Potřeboval bych na chvíli orazit. Za námi jede skupinka šesti bikerů. S Evou na ně čekáme a chvíli nabíráme síly. Dojíždí nás a začínáme to točit na špici. Spolupráce je dobrá, ale u Hradiště Evča cosi křičí. nemůže udržet tempo a vystupuje. Vystupuje další z dlouhé. S pěti zbylými najíždím na hráz podél říčky Jevišovka, přes most k cukrovaru. Zadek díky podhuštěnému plášti začíná plavat. Kilák před cukrovarem odbočuji do druhého kola. Zůstávám sám, neboť těch pět jelo krátkou. Předě mnou nikoho nevidím a za mnou známou siluetu Evy. Dopíjím první bidon a chci jej vyměnit za zadní. Ale ten je taky prázdný. Že by praskl a vytekl. Není čas na

přemýšlení. Eva už mě dojíždí. Hold mě čeká padesát minut na sucho, bez pití. Bohužel s Evou přijíždí i slovenka Milotová s tatíkem. Na špici ani po dvou kilometrech nechtějí a tak je seřvu. Když konečně jde tatík na špici, začíná se krmit. A tak s Evou nastupujeme. Bohužel se okamžitě hákují. Do cíle je to ještě čtyřicet dlouhých kiláků a s Evou je nechceme táhnout do cíle. Než jsme je přinutili k jakési spolupráci, tak nás dojíždí Laďa Kocmánek s Michalem Skopalem. Snažím se zatěžovat přední kolo, aby zadní vydrželo a já dojel. S klukama se točím na špici a slováci se jen vezou. Za Travním Dvorem ztrácíme slováky i s Evou. Na špici to stále točíme, ale je cítit napětí a taktizování z blížícího se cíle. Při odbočování z protipodvážného náspu na most přes Jevišovku Laďa v předposlední zatáčce padá a bere mě k zemi sebou. Bohužel dopadám hůř jak on, co se týče odřenin. Navíc nohou ohýbám přehazku. Michal nám odskakuje. Na podhuštěném kole, které už mělo necelou atmosféru, jsem neměl na to, ho dotáhnout. Tak na mě zbývá bramborová medaile. Čas dost dobrý, průměr přes 31,5 km/h. Za chvíli za námi dojíždí slováci a Eva. Na cílové pásce Eva těsně prohrává s relativně odpočatou slovenkou, která se celý závod vezla za taťkou. S Michalem, Evou a Laďou odjíždíme k Sportcentru. Zde zkouším bidon. Neteče. Já, sklerotik si ho nenalil. Po vyhlášení dohušťuji zadní kolo, nasedáme s Helčou na kola a odjíždíme do Brna. Po osmé jsem doma. Za necelých šest a třičtvrtě hodiny jsem ujel na biku 165 km. V neděli prší, tak se jdu podívat na kolo. Na zadním kole mám prasklý ráfek.

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Camrda – Oranžová divočina

6:40 zvoní budík, probouzím se z neobvykle hlubokého spánku. Aha 7:45 kruhák, pomyslení zabolí. Pořád mi přijde divné, jak je byt ráno podezřele tichý... Jo, včera večer jsem všechny odvezl na prázdniny za Prahu. Ploužím se do kuchyně, kde najdu 2 krajíce Sázavského chleba, k tomu 10 deka Vysočiny a balení sýru Šumava... Cože? Šumava? Proč Šumava? Měly být Znojemský okurky! Doufám, že se spletla jen manželka a Bobek bude držet všechno pevně v rukou. Je to tak. Něco po deváté už s kanonýry Kolíkáčem a Icemanem u Penny v Kostelci postáváme a čekáme na Bobka, který za chvíli doráží s Kaprem a p. Šturcem. Úsměv a odhodlání v tvářích všech působí neskutečně euforicky, a to máme za sebou jen prvních pár km. Společně vyrážíme i s p. Šturcem, který se od nás před Janovicemi odpojuje, abychom se pak od Kapra dozvěděli, jak to vlastně všechno bylo. Na cca 80 km se loučíme i s Kaprem, byť jsme se ho k cestě do Znojma snažili přesvědčit sebevíc. Cesta ubíhá nádherně, silničky na Vysočině jsou až tak moc pěkné, že přemýšlíme, jak by se z této cesty dala uspořádat naše pravidelná Jarní Klasika. I přesto, že Vysočina není nic moc dietního, tak od stého km se už nemohu dočkat kuřete (ahoj Honzo, škoda, že jsi nejel) s rýží, které pro nás chystá Bobkova babička. Nezklamala, to, že vaří už pěkných pár let bylo znát a my si parádně pošmáklí. Vyrážíme vstříc setkání se zbytkem party, které je nadosah. Pár kopců a koho to na horizontu nevidíme. Raketák s trikolorou a několik oranžových cyklistů, tak to je pecka. Vítačka, plácnutí rukou a hurá směr Šaldorf. Po cestě už probíráme, co všechno se přihodilo od úterního večera, přičemž špice většinou táhne prý od úterka obvyklá dvojice Ivča s Malinou (Ivča to má letos na 53x11 prostě v kapse). Bezproblémovou cestu do vinařství zkazí jen můj defekt zadního kola ve Znojmě. 5 cm dlouhému drátu se evidentně nelíbil můj skoro nový Contík GP 4000s a probodl ho až k ráfku (tímto zdravím Sala), a zůstal z něj třet. Rychlooprava s pomocí Icemana a Kolíkáče prý trvala něco okolo 10ti min (Kolíkáč má určitě cinklý stopky...) a i přesto, že jsme byli opravdu je několik minut od cíle, tak všichni svorně počkali (tímto zdravím Astrala, byť jsme se ještě nesetkali, hodně jsem již o Tobě slyšel, prostě živoucí legenda...). Pokoj sdílím s Kolíkáčem a Icemanem. To že to byla v podstatě jedna salva smíchu, asi nemusím nikomu vyprávět, ale vnímal jsem i neskutečnou solidaritu Kolíkáče, když jsem zjistil, že jsem si doma zapomněl některé kousky civilního oblečení (ještě jednou díky). První, zahřívací večer probíhá v klidu, po večeri, pár pivech, se seznamujeme u skleničky vína ve společenské místnosti, atmosféra jen kvete. Je pátek ráno, scházíme se v cyklistickém, a koho nevidím. Objevuje se Diabla ve společnosti sympatické, zahraniční cyklistky vynikajících sportovních kvalit. Vyrážíme, tempo ze začátku rozumné, cyklostezky kvalitní (ocenění Yettimu za výběr nejen této trasy). To, že je to defakto placka oceňuju, protože čtvrtěních 230 km s 3 000 výškových metrů mi dalo celkem zabrat. Na špicích se točíme pravidelně a poctivě se k tomu staví také zahraniční. Tato kompenzace všem evidentně prospěla, takže cestou zpět se na špici trvale usazuje odpočatý Malina,

kterému zkušeně sekunduje Bobek. To je let! Koloděje jak vyšitý, balík ztichnul, ale protože se jedou roviny, uviset se to dá. Dostáváme se před Znojmo, kde je už cítit finiš a balík se trhá. Růžky začíná vystrkovat Kolíkáč, Mlhoš, Aky, ale Malina točí takovej šrot, že na větru takhle rychle nikdo nedokáže jet více než pár metrů. Těsně před cedulí Malina zvolní, já jdu na čelo a zkouším jet podlahu, pár serpentýn sjezdu a cedula, za mnou Bobek, mávnu na něj rukou a zkouším urvat zbytek, přelítne mě Malina, ale třetí flek se taky počítá. To byla divočina, myslím si, ale po pátečním večeru, tohle slovo dostává zcela jiný rozměr. Nejdříve skvělá večeře od autorů Ivči a Bobka, potom tataráček a pár piveček v hospůdce, abychom se nastartovali pro vínečko a výbuchy smíchu do 3:00 am v podání Maliny, Kolíkáče, Quity, Mlhoše, Iceman a dalších. Když jsme domazali středy oranžovou vazelínou, odešli jsme na pokoj důkladně domazat vínem ten zbytek. Ráno se na manželský probouzím s Malinou, který má po probuzení evidentně problém identifikovat, kde to vlastně je a jak se tam dostal. Nedá se nic dělat, když už jsme tady, na kolo musíme. Ráno nasedám nejistě a první kilometry polykám ztěžka (pozn. nepolykám jen ty kilometry). Je pravda, že sem tam lituju, že si takhle krásnou trasu a terén v Rakousku a Vranovsku nemohu vychutnat v lepším zdravotním rozpoložení, ale každá mince má 2 strany (další poklona Yettimu za výběr trasy). Sem tam taky lituju, že když se jezdí kopce, nemůžu být vepředu. Dalších 130 km v parádní krajině a více jak 1700 m nastoupáno. Večer už jen vytáčíme nohy na ochutnávce vín ve sklípku a posilňujeme se obloženými mísami ve společenské místnosti. Vzhledem k velkému vyčerpání nejen z kilometrových objemů se do postele dostávám už těsně před půlnocí. Ráno už jen smutné loučení s veselou partou a krásnými silnicemi. Na soustředění jsem se těšil a čekal jsem, že to bude dobrý, ale v tomto případě skutečnost převýšila očekávání o 1000%. Jestli jsem v reportu na někoho zapomněl, tak ať mi promine, protože natahovat to ještě víc, byla by z toho bible. Všichni kdo tam byli, tvořili jeden řetěz neopakovatelných a skvělých zážitků, za které DÍKY.

SÁZAVÁK

Iceman – Komorní sympatická akce

Samotář nejsem. Ale stádní typ už vůbec ne. Proto jsem přestal třeba sjezdovat. Představa, jak si se Zmzlinama vzájemně přejíždíme patky, mě dávno přestala uvádět do extáze. Pořadatel Sázaváku je přesně dle mého gusta. Sedne na patník, vybere socialistický poplatek a jde se na věc. Komorní sympatická akce. Snad i právě proto nejvzdálenější účastník byl až z Kazachstánu .

Na startu se poslušně řadím tam, kam patří. Trochu se pošťuchujeme se Strejdou. Těším se, žádněj starták. Startujeme a i bez spídplejů na poprvé zacvaknu. Snovej začátek. A když uvisím ještě brdek v Přišimasích má radost nezná mezí. Možná by to šlo až na Vyžlovku, ale proč se zbytečně trápit. Sám tu nejsem. Alf mi dělá partnera, či spíš já jemu. K Vyžlovce tahá jak o život, nestřídám, jen bych prznil tempo. Údolí už jedem v šesti, Alf pár korálků nabral. Ve Skalici jdu dopředu, v kostkovaném sjezdu chci být první. Dávno nejsem bezmozek. Safety first. Sázava, kilometrově je závod v půlce, ale kopce teprve začínají. Mám je rád. Dovolují oddychnout. Vlastní tempo miluju. Nejmenovaný jej posměšně nazývá Velmi Volně . Nevystoupil jsem sám. Alf mi dělá společníka. Bohužel, v Choceradech se musíme rozloučit. Moje přední Conti zlověstně zasyčela . Co mne nezabije to mne posílí. Zimní trenink naštestí přinesl ovoce, s obratností baletky měním a sillou vzpěrače foukám. Radost pohledět. Jen bílá omotávka se zlobí. Já ne. A navíc není kam spěchat . Defekt vystavil alibi. Jen ten vítr. Kdyby byl cíl u pumpy, nezlobil bych se. Když tu, kde se vzal, tu se vzal, domestik. Pomohli jsme si navzájem. Já přispěl navigací, on silou. Hrozně rychle to uteklo. Dobře jsme pokecali. V cíli vychutnávám pocit štěstí, jaký jen dokončený závod může poskytnout. Není nad dobře zabitou sobotu. Děkuji pořadateli a dovidám se o karambolu a možné účasti našeho Kapra. Předpokládám, že to bude někdo jiný, neb pokud mne oči nešálily, cestou do cíle jsem jej potkal a nevypadal potlučen. V Úvalech se dovidám podrobnosti. Ani se moc nedivím, že si frézy v údolí vybraly svou daň. I v šesti byla silnice těsná

MILOVICE - PAVE TOUR

Kolíkáč – Kostky za 1350,-

Ráno nějak chybí motivace, nakonec to ve spěchu balím, na Jižní spojce kolona, čistí prostřední pás a jde to do jednoho pruhu, sekera 20 minut, to prezentaci do 10:15 nedám Lysá, mydlím to na Milovice, blíží se železniční přejezd a začíná blikat červená, to dám, v Milovicích za mnou majáček a STOP. Do háje! Pane řidiči vaše doklady a doklady od vozidla ... 1000,- mizí z peněženky, ještě si mě časově vychutnají, safra mám to chuť otočit a jet domů V 10:35 jsem jako na koni na parkingu, Bobek s Alfem mi překvapivě cpou do auta startovní číslo s čipem, kluci díky! Nádherně připravené náměstí, slunce svítí, klid bude to dnes dobrý, užiješ si to Ostrý start po chvíli odpálen dělovou ránou z nějakého bojového vozidla, Beny prostě nic neponechal náhodě. Jediný brdek na okruhu, tlačím se dopředu a první horizont je můj, nemám co ztratit, jestli to skončí hromadným spurtem, tak jsem stejně bez šancí, tak se pokusit chvílemi ukázat dres a třeba i skočit do nějakého úniku. Ale kostky se valí fest, moc sil navíc nezbyvá, svítivky Sweep a BMC to mají pod kontrolou. Do toho muziku tvrdí mírně zavalitý spartan, až z výsledků se dozvídám, že to byl samotný Zdeněk Rubáš. Líba pracuje na špici, ale z Lawi je tu osamocen, stejně tak Klímič od Vokolků. Tak jsme to obkroužili, pár nástupů se pochytilo a přichází nájezd od posledního okruhu, ani nějak nemám potřebu si něco dávat, ale pro sichr jeden sliz natlačím do sebe a ampuli magnesia. V cíli postává defektčí Malina a fandící Alf, tak pro ně něco musím ukázat, přichází pár minutek slávy, kdy se protlačím na špic a drtím ten jediný brdek na okruhu. Alf povzbudí a Malina řve blahem, to dodá sil, otáčím se, díra naskočila, přeji si, ať mě někdo doskočí, třeba by se mohlo zadařit. Ale vyhodnotili mě jako neškodného, pěkně ho vyvětráme. Ale mě se to líbí, síly jsou, tak náskok navýším možná i na 100 metrů, parádní pocit jet za zaváděcí motorkou, ale již předem daný osud se začíná naplňovat, sjeli mě takovým způsobem, že málem nezalovím, šrot, gumuji se v lajně, nástup střídá nástup, kostky se vůbec nevnímají. Líba +2 odjetí, teď asi nastane peklo, a taky že jo, Viky, Vitas, Klímič, Proky, Petr Dix a další se ženeme jako rozběsněná smečka po uprchlících a Straky jsou již po kupě. Pár lidí odpadlo, tak asi v 15 lidech se řítíme do Milovic. Spurt spíše z kopce, ale mě již není souzeno, mírné cukání v lýtkách, tak již jen v poklidu se sklouznout do cíle. Pěkný to bylo, Pavé mělo fakt náboj! A velké poděkování a poklona pořadatelům!

KOUŘIMSKÁ 50

Hulis – Kouřimka s čelem!

Na kouřimskou 50 jsem se těšil už několik dní dopředu. Pořád jsem váhal jestli jet 50 a nebo 100km. Stovku jsem zvažoval, přecijen by to hodilo o něco málo víc bodů, ale počasí rozhodlo za mě. Zima, mokro, celkem i foukalo. Po příjezdu do Kouřimi u prezentace vidim Kolíkáče, HonzuB a Malinu kretej jim říká: „Hoši hlavně se nehlašte na 50tku“. Po chvílce se do fronty za nás postavil i Nežerka a já si říkal, že to stovkaře dneska bude pekelně bolet, ještě že jedu jen pade... Po zaprezentování se už do závodu nezbejvá moc času, sedáme na kolo a jedeme si aspoň jednou vyjet první bouli co vede z Kouřimi, kde potkáváme a zdravíme Čespu. Nahoře hned otočka + wc a valíme na start, kde už se to hrne na pásku... Start se lehce protahuje kuli tradičnímu startu stovkařů jako prvních, který měli 10ti minutovej náskok na náš balík a pak už jdeme na věc. Hned po startu výjezd z Kouřimi, celkem rozumně, je jasný, že i když je to jen 50 nikdo ještě odjíždět nebude. Jedu na čtvrtym fleku a sleduju tahajícího Čespu, kretej po chvílce odjíždí a jede + - 50m před balíkem, nikdo nemá zájem ho sjíždět a nechají ho větrat. Rovinka k hlavní, na Lhotky, jede se krásně. V radlicích krátká boule, pár lidí se zvedá a jde ze sedla, když v tom slyším rachot a řev. Někdo tam lehl, ještě že jsem byl vepředu a nezůstal tam. Raději se neotáčím, abych to taky do někoho nebouchl a valí se dál. Před Horníma Krutama první nástupy, který nemaj dlouhýho trvání. Ve sjezdu do Sázavy se dostávám do čela a poprvé zkušim, jak chutná táhnou závod za zaváděcím vozem. V brdku před mostem se zvedám a zkušim takovej polonástup, Čespa jede vedle mě a ještě ve sjezdu jde přezemě. Okolo řeky další nástupy na kretý zatím nereaguju, ale když vidim okolo sebe proletět bratra, tak se zvedám a jdu taky. Přecijen si říkám, že se blížíme ke Skalici, kde bude první větší kopec a nechat tu ujet pár jedinců by asi nebylo moc moudrý... Po pochytní nástupů se zvolňuje a nikdo nechce jet, vědom si stoupání. Formuje se to do jakýchsi koloděj po dvojicích a jede se v podstatě žvanící tempo. Stříbrnka nás vítá,

kostky a jde se na to, hned na kostkách jsem dost ztratil, spousta lidí šlo přezemě, takže hned za zatáčkou dupu abych si to dojel a dostal se do první třetiny balíku, což se povedlo až překvapivě snadno. Začátek se jede fajn, ale tempo se stupňuje a favoriti začínají tahat stejně jako moje nohy. Ke konci už to pěkně bolelo, ale vydržel jsem to. Rychle odfrknout protože za chvíli to přijde znova. V Konojedech se opět snažím vyjet si dopředějš abych se mohl cedit. Až ke kostelu dobrý, ale pak ta rovinka... Aaaaaaa to je masark pořád se cedím až za mnou nikdo není, držím to zuby nehty, tepu jak kolibřík + - 1200 tepů Ještě, že nevozím tepák, protože by bouchl... Pořád si opakuju,šlapej k*rvna na blití bude čas potom... Na horizontu dostávám 2-3 metry a už není z čeho, úplně se mi zastavily nohy, přestávám šlapat a vydejchávám se a smírju se s tím, že je to nenávratně pryč. Otočím se a za mnou Čespa ze sedla jede neskutečně, oproti mě. Když mě předjíždí, řve na mě: ‚Pojď, zkus to ještě‘, já z tý mojí skoro nulový rychlosti šaltuju a zvedám se. Bolí jak krááááá, ale chytám ho. Naprosto hotovej jen obdivuju tempo který jede a říkám si, že bych mu rád pomohl, ale není z čeho. Když vidím, že toho už má plný zuby přecijen hodim těžší a jdu před něj, zkouším jet to samí abych to nebrzil. Dáváme si neskutečně na prdel, ale světe div se ta 100 metrová ztráta se začíná zmenšovat, což na nás působí jako polití živou vodou a i když jedeme hranu pořád to jde!! □ Před odbočkou na Prusice už tam je jen nějakých 20m, valíme co to dá, na brzy co nejpozdějš ať toho sjedeme co nejvíc, když se to v zatáčce natahuje. Bolelo to, ale jsme zpátky, v Prusicích krátká stojka, jsem kyselej po sníždění ztráty, ale řekl jsem si, že když už jsem to sjel, nenechám to znovu odjet. Na to je to moc krátká stojka, šaltuju těžkou a jdu ze sedla. Přijíždím vedle bratra, kterej mi říká: ‚rád tě tu vidím brácha‘. V tuhle chvíli už jsem skoro věděl, že to dojedu protože už nebylo kde by mi to odjelo, maximálně v Brníku, ale tam už se mi zas jelo pěkně. Dobrý Pole a cedule Kouřim 5km jen z kopce. Začínají další nástupy a boj o každej metr a přední pozice. Já očarovanej z toho, že jedu s čelem závodu se uklízím dozadu a vůbec se nikam netlačím, jsem naprosto spokojenej a mám odpracováno... Jen se zvedám a kontroluju každej nástup. Kouřim nás vítá, pravá 90, krátká rovinka, trošku se to otevřelo, předjíždím pár lidí, levačka lehce do kopce a cíl. Špatně podřazuju a přeskakuje mi řetěz, vůbec nic si z toho nedělám, ztráta max. 1-2 vteřiny, hodim tam co potřebuju a nakonec si ještě i zaspurtuju. Po dojezdu prohazujeme pár slov s Čespou, se kterym si navzájem děkujeme, že jsme se společně dokázali vrátit do čelní grupy. Vracíme čipy a po ose se vyjíždíme do Brodu. Nádhernej závod s pro mě parádním výsledkem, poprvé dojezd s čelem! :-P

PEČECKÁ 100

Čespa – kolo-komín-kolečko

Z této akce jsem se původně odhlásil, nebot za posledních 5 dnů jsem absolvoval dva krásné závody a nějaké ty sem-tam přejezdy . Nakonec v pátek na popcorn party se synem po lahvince bíleho se mi zachtělo stím, že objedu jen střední trat. Ráno mávám synovi, který mi odjíždí na školandu, sedám do auta a mastím na start do Peček, registraci stíhám, prohazují pár slov s Alfem a pomalu se trousíme na start. Je odmávnuto-po kilometru rozbitej přejezd, kterej skáču, bohužel předním kolem nabírám muldu z asfaltu a ejhle, osma z předního kola je na světě, nestavím, jen roztahuju přední brzdu a kecám dál po boku Petra Dixe. Několikrát se otočím na špici a nechávám unášet tempem pelotonu. V Kouřimi za to bere Brodske duo, vytváří 100m díru a tak se chytám úkolu, hop na špic a nikam se nehnat, kluci to nějak neodhadli a v kopci jsme zas kompletní. Jede se velice rozumně, nic nebolí a brdek se začíná utahovat, vnímám jak se balík dělí, v jedné zatáčce slyším přihlížejícího fanouška " je to dobrý, jsou tu tři šlapky" zůstávám klidný stím, že kluci to uvisely a já se budu moct za horizontem na rozcestníku rozloučit. Kopec byl za námi, jel se mi krásně na velkou 53-23 s pocitem kompaktnosti s balíkem . No nic, rozcestník je tu a já valím do leva na střední trat. První co mně zarazilo bylo, že tu jsem sám. Zastavuji a sleduji na horizontu přez pole,jak si to první balík valí dál, nevidím orange,je mi smutno, skoro si vyčítám, že jsem nezůstal.V hlavě mi proletí i myšlenka, že bych se k balíku docvak, síly bylo dost, ale nakonec jsem si řekl, že dojedu střední, přední kolo by to nemuselo vydržet, brzdit se nedalo a když jsem šel ze sedla,tak drhlo i o brzdu. Vytyčil jsem si průměrnou rychlost 35km/hod pod kterou se nesmím dosta a to se mi z dvoukilometrovou rezervou splnilo. Jen to chvíli v protivětru před cílem zabolalo,ale o tom to je. U přejezdu kontroluji bouli, co mi rozhodila výplet a po 40km samotky dojíždím do cíle, no cíle...vrata k prezentaci byli zavřené, tak vytahuji stravenku do místní hospody,kde se dozvídám, že organizátoři tu ještě nejsou. Vybírám si místo na prázdné zahrádce,

objednávám kávu, nealko a prohazuji pár slov z obsluhou. Bylo to krásně vyplněné dopoledne, neboť na chatě na mně čekalo donahození komínu a vykopání pulmetrové díry, což bylo asi 50koleček....., a o tom všem jsem večer s úsměvem poreferoval v místní hospůdce u piva.....

Honzis – Pan domácí v Pečkách

Po letech se to tak nějak sešlo, že jsem přejel 1km na start Pečecké 100. Letos bohužel bez Vodsliv, ale i těch 93,5km na zblití stačilo. Na čáře Líba, Dave, Sweepák, Bartoš, ... a taky nabušení kucí ze šlapek co drtěj Koloděje a v únoru dvoukila. Tvl jako nebezpečná konstalace. Nicméně po úvodní špici s Lukym a mém přeskočení přejezdu na Tatce jsem se uklidil vzad a čekal, ako sa pojede. Tož jelo se nejelo, tak jsem to jako správnej magor hned ve Skramníkách v hupu vyzkoušel, nahoře založil a balík drobet rozložil do lajny. Přejedeme I/12, točí se slušné tempo na bočáku. V Třebovli mi to nejde, ale hup do Kouřimi je můj a hned 53/14 a davaj hoši! Žádný s*aní, únik, Bonzo hákuje a já furt drtím, na kostkách kámoši z háku vystupují, já se napiju a valím dál, bo najíždíme Bulánku. Zašaltuju 21z dozadu, balík mě dojede, ale nikdo nejde přes, tak před serpentínou ještě něco vydoluju, dám 53/23 a pěkně jim natáhnou držky. Vedle dejchá Dave, je tu Líba, bohužel na vrcholu i nějaké osoby, které bych tu nečekal. Nic, přitopíme a rovnou rozjedem tempo, že jo. Jeden šlapkař odbočuje na krátkou, po krátkém odfrknutí stoupáme z Brníku - Líba na hrubou a už se to cedí. Nevinné stoupání a najednou jsme v šesti. Po závodě mi říkal Líba - mě to bolelo, ale říkal jsem si, že ty za mnou to musí bolet ještě víc. A to je pravda! Nahoře to drobet ovadlo, ale hnedka jsme to zase rozjeli po kutnohorský, aby nás snad nějaká smečka nechtěla dojet - to jako né! Jevanské se jede rozumě, spíš pomalu, i tak mě deptá štěrk a díry. Rozhodně nepatřím k lokomotivám, to až na Ondřejov je třeba prověřit mužstvo 53/21, držím se hore, pohoda, pak 23z, ve vsi se zvedá Dave a hnedka zkouší forsáž. Sweepák hlásí něco jako "v klídku hoši", na což Dave nahoře ještě párkrát zazlobí až mě pálí lýtka. Do toho Líba, pak já poblítej na špici a zbylá trojka sotva vlaje. Jo takhle se mi to líbí! V pohodě sjedeme kostky, do Hradových Střímelic Líba letí, já za ním a jsme v úniku. Protočím aby se neřeklo, dole nás hned maj. Kolem vody střídáme, Dave má nějak nebezpečné tempo po rovině, nesmí mi ujet! Kolem kláštera ořukávačka, pak začíná peklo. Najíždím z první figury, do toho se zvedá Dave, za ním Líba, Bartoš zkouší, nemá na to, ostatní couvaj. Teď nebo nikdy, předposlední zatáčka, klukům dochází šřáva, mně taky, ale zblítej to na 53/23 dolítnu, chvíli hekám a u cedule Nechyba jdu rovnou na špic rozjet tempo ukruto. Supér, jsme tu tři, točíme blicí špice do magnetu asi 35km/h a ... a pak už další tři nevidíme!!! Teď jen přežít, chybí 30km proti větru a Kruty. Ty se kupodivou jedou "zewlácky", takže do vsi najíždím první, aby se neřeklo. Pak chvílema trpím a chvílema si říkám OK baby. Kouřim, poslední hupy i naše tempo občas vázne, ale dávat si ve třech proti větru furt 36km/h taky není zadáčo, že jo. Tatce, teď bych měl něco zkusit, ale jsem po*era a jedu jen tempo po větru do Peček. Na nadjezdu chytáme zezadu auto, takže spurt na ceduli je podivný, prostě Dave zezadu roztočí svoje vysoký ráfky a jasně vyletí na prvního fleka, já kus za Líbou, 93,4km za 2:34hod, jo pěkný kucí, pěkný. Jezdit v takovéhle společnosti se často nestává a já su za to rád. Vyjetí, pak řízek a prohlédnout stravu, jak jsme ty kopce lítali

ZLATÉ KOLO VYSOČINY

Kolíkáč – Zlaté Zlaté kolo

O Zlatém kole Vysočiny vím již pěknou řádku let, ale vždy to nějak termínově neklaplo, až letos se naskytla příležitost, a tak jsem neváhal. Vždyť trasa vede po kopcích, které důvěrně znám, jelikož manželka je z Vysočiny a na svých výletních jízdách po nádherném kraji jsem většinu projel. Navíc z paměti nikdy nemohu vymazat skvělý maraton "Vysočina Road", který se jezdil ze Ždírcce nad Doubravou a kde se zakládaly pevné kameny historie Šlapek. Takže na trase jsem nejenže vnímal pekelná procenta sklonu, ale linuly se mi hlavou i krásné vzpomínky. Zkazky o organizaci ZKV nezklamaly, Ruda, vesnička, kde se všechno odehrává, již od samého rána žije cyklistickým svátkem a prezentace proběhla naprosto bez problémů. Oddělené starty, na dlouhou se moc lidí nepřihlásilo, okukují hlavně konkurenci 40-49 a věřím si, že by nějaká placka měla zacinkat. Zvláštní pocit, takový, který taky musí zažívat borci, co se umísťují pravidelně v TOP 10 maratónů 53x11, prostě žádné překvapení, musím to jen potvrdit. Ale nervozitu a soustředění našťestí mám, nic nepodcenit a to se vyplňuje hned po startu, kdy se rozjíždí docela slušná kaše a v ostrém protivětru, kdo zaváhal, tak

vepředu prostě není. A tak není žádné překvapení, že po prvním brdku se otočím a za námi liduprázdno! Tak to potěš, je nás asi 10 lidí a čeká nás dvoukilo s převýšením 3700m! Žádné svezení v balíku, žádné pošetření sil, hned od začátku pěkně naplno. Na špici se moc neukazují, jedu v návlecích a ve vestě, před startem se mi zdála zima, navíc černé mraky nad Vysočinou nevěstily nic dobrého, ale teď se začínám trochu vařit. Vestu rozepínám do kopců, ve sjezdech zase raději zapínám. Strážek a dvojice borců nastupuje a začíná pomalu odjíždět. Jsme na 30km, zdá se mi to hodně předčasné, navíc jsou to mladší, a tak nevyvíjím iniciativu a zůstávám v teple skupiny. Je tu starý známý Pavlis, který mi hned hlásí, že to co odjelo, je Švehla a Satke. Hned mu to vyvracím, že to určitě oni nejsou, Mílu Švehlu přeci poznám. Moc jim nevěřím, že to vydrží ve dvojce, naše skupina se mi zdá vcelku vyrovnaná ... no uvidíme. Před Bystřicí dostávám vzpruhu od manželky, která nelenila a dala si ranní výběh a fotí nás a fandí. Věchnov, úzký sjezd přes Lískovec do Ujčova, kde je trochu nesmyslně bufet, okolo nějž proletíme 60km/h. Ve sjezdech jsem tragik, rozbitý asfalt, do toho píseček v zatáčkách a grupu těžce sjíždím s chmurnými myšlenkami na Rampa, kde to bude ještě o hodně bolestivější. Čtyři Dvory, kopec se mi jede dobře, a ještě s jedním borcem určujeme tempo. Ze zadu se začíná ozývat typické Pavlisovo hekání, jsou to výkřiky, jakoby padal do příkopu, dostával šilené křeče nebo ho někdo vraždil, no kdo nezažil, tak o hodně přišel. Padáme znovu ke Svratce, já trochu s pocitem, že to nehorší máme za sebou, ale po chvíli znovu odbočka doprava a je tu kruták trasy, Bolešín. Stěna s rozbitým asfaltem, trochu netakticky jsem si do ní najel ze zadu grupy, ale postupně se propracovávám dopředu, nový řetěz spokojeně cvaká na 28 zoubcích, nová ložiska ve středu točí zlehka s klikami, no prostě vrchní mechanik Bobek zase odvedl skvělou práci a moc na něj teď myslím. Jak se láme kopec, tak se láme i boj o pódium nad 40 let, Pavlise jsme tam nechali a zůstává tu s námi podle vzezření asi již jen jeden veterán. Jsme ve Víru a přijíždíme pod monumentální dílo našich předků, kolikrát jsem tady již jel při svých výletech z Bystřice, kolem přehrady, to je můj tradiční okruh. Padáme do Dalečína, zase rozbitý sjezd s naplaveninami, zase mám díru na grupu, ostrá vracečka a znovu tvrdá procenta sklonu přes Ubušinek. Jeden z borců defektí, další se mě ptá, jestli jsem letos nespádl, odvětvím, že ne, a on jen, že jezdím tak opatrně ty sjezdy. Prostě tragik! Blíží se bufet, v klidu zastavujeme, borci odkládají kola do trávy, jaká to změna oproti stresujícím bufetům v 53x11 maratonu cupu. A tak se taky tomu nebráním, výborný domácí perník, banány, ionťák, dojel jsi nás i kluk po defektu, takže jsme v 5 lidech, já jen nervózně vyhlížím, aby se nezjevil bojovník Pavlis, vzpomínky na spurt na Krušnotonu 2012 mám ještě v živé paměti. Ale měl jsem je zbytečné, pak v cíli mi hlásil, že ho před Vírem postihl ještě defekt předku. Lízneme Jimramov a blížíme se k další srdeční záležitosti a to stoupání z Borovnice do Sněžného, které bylo součástí zaniklého maratonu Vysočina ze Ždírcu. A navíc tady kousek přes kopec má chalupu Kocour, na kterého taky vzpomínám. Ujímáme se tempa společně se Zdeňkem Izdným, grupa drží stále kompaktně u sebe, nádherné stoupání a výhledy. Teď nás čeká vcelku přijatelný profil, spíše z kopce do Svratky a pak přes Herálec do Kadova na další bufet, tady by se síla skupiny mohla hodit. Ale bohužel od této chvíle si spíše nastupujeme, než spolupracujeme, Zdeňk se zdá nejsilnější, ze Sněžného do Svratky je v úniku a my ho naháníme. Já si ověřil, že Marcel Boháč, je nad 40, takže jsem se hlavně soustředil na něho, ostatní nějak neřeším. Navíc začínám myslet na Rampa, že ten dnešní zážitek budu dlouho vstřebávat, zejména na stehnech. A to ještě vím, že nás čeká stojka v Jimramově a pak Míchov, kde to fakt stojí za to! Za Svratkou jsme se sjeli, do Herálce točíme a pak parádní lesní cestou pod Žákovou horou, a i když se to nezdá, míříme k nejvyššímu bodu tratě. V Kadově bufet, zase kola do trávy a domácí pochutiny do žaludků. Škoda, že není nic slaného, to sladké už mi začíná lézt ušima. Fryšava, Tři Studně, tak tady před "týdnem" pozoroval náš Myšák noční oblohu, myslím na něj, na toho ultra blázna. Do Jimramova jedeme zase jako stádo, Zdeňk odjel, my tak točíme, netočíme, ona taky ta rozbitá silnice moc nepřidá. Tady se schovávala legendární Dáda Likusová do BUS zastávky, když na "Vysočině 2004", lilo jako z konve. Jimramovské kostky vyklepávají únavu z nohou, velké finále je tu, hned v úvodní stojce má technické problémy Marcel Boháč, a začínáme mu ujíždět. Tady se mi zase vybavují vzpomínky na kapitána CK Záluží Mirka, v tomto kopci se začala psát v roce 2005 naše společná maratónská historie. Dnes se jede trochu jinudy, směrem na Míchov, kde je sice parádní asfalt, ale sklon kolem 20%, tady toho začínám mít pěkně dost. Předemnou na dostřel jeden borec, za mnou s menším odstupem další, takže je to boj jednotlivců se zákeřnými procenty. Víím, že nesmím zůstat osamocen, to by mě určitě Marcel sjel a tak se postupně přes Lísek a Skalský Dvůr (tady jsem měl svatbu) dotahuji na borce před sebou, na Radka Čefelína. Blíží se 180 km a s ním i bufet v rodné vesničce mého tchána, v Dolní Rožince. Doma jsem

hlásil, že průměr kolem 30 je reálný a že kolem 13h. bychom tam mohli být. A vše klaplo, rodinný klan vytvořil kotel při vjezdu na bufet, skvělá vzpruha. Blíží se poslední brdek dne, Strážek, kolikrát jsem tady již jel autem, ale na kole ještě ne ... s Radkem jsme utvořili dvojku a snažíme si pomoci, navíc od Moravce nám začne pěkně foukat do zad, takže vlnky letíme. Jsme na hlavní před Rudou, ještě se otáčím, zda-li se Marcel neblíží, ale zdá se, že je vše podle představ. Dojezd od cíle je hodně technický, Radek nastupuje, a já si bez reakce jen užívám dojezd do zlatého cíle. Skvělá trasa, výborně značená, i s povzbudivými a humornými nápisy na silnici, bufety stačily, zázemí v Rudě parádní. Konkurence z maratonů 53x11 tady moc nebyla, takže to vítězství byla tak trochu povinnost, ale vyfřená povinnost, ty kopce hodně bolely. Obdiv Yetimu, toto se nedává každý den.

ZLAŤÁK

Kolíkáč – Zlaťák je kultovka!

Trochu rozpaky jestli se do toho zase pouštět, ale nezmar Kapr se těší, Strejda je osvědčená stálice a navíc Bobek taky chce jet a na Mísečkách Helmuth, nedá se nic dělat, hledám historický dres ještě s volnym.cz na zádech a vybavují se mi všechny ty předešlé Zlaťáky. Snad klapne počasí a nevyjde to Norům, kteří hlásí slabý modrý proužek na kopci kopců . Ráno v 5h. mlha, ťukám si na čelo, co zase blbnu. Ale HonzaB na kruháku mě přesvědčuje, že v tom nejsme sami, vzpomínáme na zimní výlety, to jsou taky ráno mlhy, ale o pár stupňů méně. Do Čelej to je jen zahřátí nohou, pak se zavěsit za motorku Bobka a domydlit to do Nymburka, ty brd' o ještě jsem snad ani nehltl z bidonu, v zimě to byla půlka výletu, teď jen taková malá rozcvička, užívám si to, nohy se točí bez sebemenší námahy. Připojuje se Strejda s Kaprem, odpojuje HonzaB a jedeme za Rumcajsem do Jičina. Tam potkáváme borce, co taky jede na Zlaťák a rád se připojuje. Za Klepandou to je již fantazie, příroda jako z pohádky, oranžové kvarteto se bez problémů blíží k prvnímu bufetu v Jilemnici. Čas 10:44 a z kruháku začínáme stoupat, bude to více jak hodinová šichta. Předešlé kopce jsem se nenechal vybláznit duem Bobek+Kapr, ale Zlaťák si chci stříhnout s bráchou, Bobek jede skvělou přípravu k nejprudším částem kopce, zpestří to několika nástupy, nechápu, kde bere síly po těch svých víkendových tripech. Helmuthe promiň, že jsme Ti nepodali ani ruku, já bych klidně i zastavil a objal Tě, ale říkej to těm dvěma hovaďákům z Polabí Konečně se Bobek zklidňuje a pravidelného tempa se ujímá Kapr, nechce přes 160 tepů, jóóo takhle kdyby se jely ty sobotní krušnotonské čuňárny, to bych se vůbec nezlobil . Počasí je skvělé, rozepnutý vlající dres je toho důkazem, panoramata jak od Homolků. Užíváme si to, tento kopec to je prostě kultovka! Nahoře společné foto, náhodné setkání s rodiči od Balu a Nicka, obléci vesty a návleky a slítnout ke kruháku na doplnění těch správných suplementů. Kapr s Bobkem stále na plný plyn, já starý vykuk furt v háku myslící již na hospodu, a tak když Kapr zakývá ramenem k vystřídání, tak já neschopen otočit nohama snižuji rychlost o 20km/h., Kapr řve jed' ty tragiku! Ne kluci, já se chci již jen bezbolestně přepravit k tomu papáníčku Pivko, koprovka, zmrzlina, kuře s bažantem, no trenér má radost. Rozloučit se s Krkonošemi a za Jičínem v tvrdém řemeslu pokračovat do Libáně, kde lupnu „Bláznivého vlka“ od Vietnamců a mohu tak před Loučení ukázat, že i tu špic někdy dokáží jet Výborně jedoucí Strejda k autu do Nymburka, Kapr do Sojo a já s Bobkem do Nehvizd bezva zkratkou. A pak si to jen již užívat na samotku, čučet na tacháč, až se za Klánovicemi překulí čísílka přes 300 ... Dobré to dnes bylo, mrkvoví kamarádi díky, cyklistika v kolektivním pojetí, to je prostě žrádlo! Jemný deštík zkrápí cestu na Jižňák, jsou to kapky štěstí na Krušnoton a nebo nebe pláče nad tou mou letošní sezonou? Uvidíme v sobotu, výbuch to bude určitě!

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Honzis – Zábavný vesmír léta páně 2014

Ráno hnus, vlezlo, vlhko, odjíždím v 9,40hod z baráku a o půl hodiny sedím v Brodě na štru a čekám na přední kolo, neb šutr vzal Blizzarda durch a já to nechci opravovat. Taxík dovez přední RS10 s letitým 25mm balónem Spec All Condition a přistáváme v 10,45hod u hospy v Úvalech. Komorní účast, nechápu, je hezky a trať tak hezky bolí 15 cyklistů se dává do pohybu, moc se nejede, takže využívám větru do zad a trošku rozjíždím tempo do hupu v Přišimasech a následně na Hradešín už mi

je vedro a nebývale se zadýchávám Vystřídám, dneska na blbosti nejni Mukařov, Struhařov v tempu, rozuměj 33 avg do magnetu \\ Cvhile klidu, s Kolíkem prohodíme pár vět a je tu Ondřejově, který najíždíme jako tragédi úplně vzadu Kolík se prosmýkne dopředu, já si hodím 14zoubků a rozhýbu Madonu do tempa, které odvisí Vlasta. Tvl celkem dávám a za mnou Vlastík - jo nové kolo, nová motivace Žádné stejné kolo a ho*no forma Jebu na to, shazuju a nechávám se sjet zbytkem grupy. Na náměstí to rozjízdim, Ondra zkouší odjet s Indiánem, ale sjezd se jede a je to pohromadě, rozhodnou Vodslivy! Jako obvykle tragéd v Choceradech, našťestí hasiči blokují nájezd do kopce a všichni skoro parkují. Nový asfalt, nová dimenze bolesti 53/21, davaj, z ocasu rovnou do úniku, předved'te se! Rychlost nejde pod 20, bolest nohou 90+ Pokračuju, za mnou se asi formuje skupina, ale dolítnou až ve Vestci, kde Indián roztancuje svýho Pellsa a já mám co dělat. Ku*fa, na šrot a je tady i Kapr s Kolíkem, jo maj najeto kucí oranžový. Zase se zvedám, zase loudím nějaký watty, nahoře nemám nárok a sotva lovím hák a když se zvedne Líba za vsí a frčí 12% 25+ tak bolest nohou dosahuje 100%. Uf, to bylo o fous, 3. na Vodslivách, vyprášino a Kolíkáč že jedem Mi po*er, několik desítek vteřin jedu lehce v bezvědomí, našťestí motorka Líba nepotřebuje střídat. Sjezdík do Třemošnice jedu z první figury, kopec se moc nejede, takže se stačí na 53/21 kolíbat a čekat co bude. Nic, tak jedu špic až pod Divišov, kde Líba notně přikládá pod kotel Bolí to, a znova šrot nad dálnici v magnetu, jsem na ručník. Jedeme v šesti, bohužel objížd'ka ve Šternberku vyřazuje ze hry Kapra - defekt zadku. Od řeky se moc nejede, asi se kochaj krajinkou ... Neva, 53/21, tempo, je třeba se poblít a hlavně bejt na fotce, že jo!!! Pak v háku, Líba to drtí kolem Otryb, mám co dělat, fouká. Rozbitý sjezd do Ratají, jsme s Kolíkem vzadu a vepředu úřaduje Líba s Indiánem. Co teď??? Standa parkuje, Kolík na to nemá, já na to nemám, ... nebo mám??? 39/19, rozjet to, ne 21z, ne 19z? Ne, ujeli mi, za mnou Standa s Kolíkem, jebu na to. Proč? benzinka, asfalt, láduju 53/14, jak smyslů zbavený svištím 35+ i přes koleje, v zatáčce doblíju Indiánovi na záda Yes! Líba furt na špici, my trpíme, já zkouším řídit a nic, řadí to jenom dolů!!! Ne, ne! Dement to shazuju až na 12z, překulíme se opatrně do sjezdu a já se loučím s Líbou a ukazuju na páku, která cvaká, cvaká a neřadí Dojíždí nás zezadu Standa s Kolíkem, já jedu 53/12 a jde to. Co budu dělat dám nevím Podle vody to jde, pak zkouším 39/12 a vydupu to nějak, sjíždíme do Sázavy. Že bych to nějak dojel s nima??? Hrozně to bolí, kadence 60-65, visím v háku, doplním cukry a vymyslím jak přejet kostky ve Skalici. Podřazuji na 39/12 jenže řetěz nějak skáče a je tam zpátky 53z, nechce to dolu - ne, ne, ne! Jo, 39/12, kluci fuč, kadence asi 45, lýtka do křeče, hodit 53/12 a dojet je po odbočce do Jevanskýho. Díky, že jste nejeli. Km naskakují, bolest plynule narůstá, pod Jevany hodím 39/12 a jelikož nejedou, tak to přežiju. Supér, euforie mi ještě dává křídla a táhnu kolem Gottaladnu Protne me I/2, nahodit velkou a mastit v háku, Líba je dobrá motorka. V hupech to zkouší Indián, další vražda pro lýtka na 53/12. Vracíme se k Hradešínu, teď už to dám! Spadneme dol, pravá, před cílovým hupem nastupuje Standa tak vehementně, že v pravotočivé zatáčce končí v levé škarpě Kolík nevypadá nejlíp, Líba si jede pro zlato, já v euforii drtím 53/12, dotahuju Indiána, ale to už se nohy zastavují a Indián je druhý, já třetí! Avg zase lehce přes 35km/h, klasika, ale nádherná klasika! V cíli pokec, nadávání na Sram a potom fotky z pódia pod jabloní Odjíždím domů, 53/12 nechutná už ani s větrem v zádech, sundávám páku a zjišťuju, že praskla na stejném místě jako levá na Masters ve Mcelech

Kolíkáč – Stav beztíže!

Ty wado Vesmír to nemělo chybu! Letní počasí, na prezentaci v prvním řádku Pavel Kuda alias Indián, to bude nádherná vzpomínka na maratónské boje. Čekal jsem po pravdě letos větší balík, je nás jen kolem 15 kusů, ale kategorie nad 40 je nabitá k prasknutí. Líba, Indián, Standa Vohník, Kajman ... no letos asi zlatý vesmír nezopakují. Vyhup taky přijel, ale fakt jen zamávat, škoda... Pod Ondřejov oťukávaná, tady se rozhodovat určitě nebude, Indiánovi dělat průvodce, vážil sem cestu autem přes 140km, tak si ho musíme opečovávat. Slítneme do Chocerad, a tady na nic nečekám a po kostkách to mydlím hlava nehlava, na mostě se ohlédnout a vidět, že nějaký mini náskok mám, jo to by mělo vyjít. Ale ještě nás zabrzdí hasičské auto, a pak již svoje watty vypustí Standa, hop mu do háku a jít po chvíli přes něj. Kde jsou? ÁÁ už zleva letí Honzis stylově na velkou, Kapr, Líba, Indián, teď nebo nikdy, přeci musím zlomit to svoje prokletí jménem Vodslivy a vydržet s nimi až nahoru. Hůůů nohy z nebes, vrchařská symfonie, jen Standa svým občasným nečekaným vybočením z lajny naruší to vzájemné souznění. Otočit se a vidět to magické prázdno! Líba si bere na starost horizont na Ostředek, teď už to bolí, ale nohy jedou, Standa chytá díru, ale pod dálnici už je zase s námi, pěkný! Hltnout z bidonu, něco z kapsy a frčíme dál. Vzpomínám na jazykové skvosty, jak se tady vždy natěšeně řítíme

do nové sezóny a teď tu jedu mistrovství vesmíru na čele v této vypečené sestavě! Do 40 je tady jen Honzis, nad 40 Líba, Indián, Standa a já a nad 50 Kapr. No bude to boj! Divišov si bere za svůj znovu Líba, je jasné, že kdyby tu měl někoho výkonnostně k sobě, tak asi odjedou, takhle si všichni gumujeme držky, abychom ho uviseli. Jsme s ním, sestava se nemění a sjíždíme kolem Šternberka, letos kvůli rozkopené silnici objížděkou v protisměru Kolem Posázaví. Líba znovu kraluje na špici, za ním Indián a já. Most přes Sázavu a vzhůru na Zalíbenou nádhernými serpentinami. Kuwa, kde je brácha, kde je Kapr? Standa hlásí, že měl asi defekt. Nohy se mi zastavily, nějak se mi nechce jet dál... do háje, ta jeho přítomnost mě vždy naplňuje, že je to všechno tak, jak má být... No nic, musím dnes dál, musím zůstat v boji, dolítnout si kluky a kochat se výhledem na majestátný hrad Skvělé chvíle, držet tempo Líby, nebo pozorovat Honzise, jak to drtí na velkou! Padáme k Zalíbené a doleva na Rataje, ještě Indiánovi říci, že přijde kostkové peklo a že musíme být u špice a pak si hloupě zalézt dozadu a nechat si díru po technickém sjezdu. To jsem pacient, myslel jsem, že to už bude pohoda klídek tabáček a Líba s Indiánem mají náskok min. 50 metrů! Honzis si je postupně sjíždí, ale já ze Standou se bezmocně plácáme a díra se zvětšuje! Do háje! Toto se nemělo stát! Je vymalováno, díra narostla na 100 metrů a proti 3 většinou 2 nemají šanci. Ale cítím se stále dobře, ještě hecuji Standu, že je musíme sjet, fouká proti, vzpomínám na Kapra, jak mi vyprávěl, že i Kolem Posázaví takto Líba odjel a on jel ve dvojce s Vitasem. Kolem hájovny zapnout dres, založit 53x11 a letět mokrým sjezdem na Talmberk. Ty wado, to jsou Top chvíle letošního Vesmíru, začínám je vidět a za každou zatačkou jsou blíže a blíže! Je to tam! Vezu se znovu v háku, Standa přilítl se mnou! Tak to jsou okamžiky, pro které stojí za to žít! Magnet na hlavní znovu bolí, ale teď v posledních závodech si bolest užívám, myslím na Míru Zbuzka, jedu pro něj... Sázava, Skalice, kopce má na starosti Líba a roviny Indián s Honzise, tomu ani nic jiného nezbyvá, má defekt řadicí páky a drtí 53x12. Já se Standou jsme spíše do počtu, špicím moc nedáváme. Údolím se vymotat na Vyžlovku, v hlavě si jen melu, jak to vykutálet se Standou, strašně moc si přeji tam stát, pod tou jabloní, vedle Indiána s Líbou. Netrefit teď nějakou jámu a šťastně se spouštět k Přišimasům, tempo polevilo, každý strádá drahocenné síly do cílového brdka na Skřivany. Standa to nevydržel a ještě před odbočkou nastupuje, ale ouha! Zatačku nevybral a vystoupil si do škarpy. Tak to je vesmírné rozuzlení! Líba s Indiánem si to rozdávají, za nimi Honzis a já se již jen motám k bronzovému cíli. Letos to byl pro mě stav beztlíže! Díky všem!